

Juan Gelman

Pesem

Četrtek, minil je v prijateljskem vzdušju
klepeta s teboj. Na mizi ljubki
krožniki, pripravljen nož,
želja po jedi.

Tudi želja po kratkem klepetu
o vsem, čemerkoli, ničemer.
O joku, ko lupimo čebulo,
in o smehu, ki čaka na nas na začetku žice.

Tvoje spretne roke, vlažne od zelenjave,
in predpasnik, ki se vdano trga
prav tu, ah, kakšna nejevolja!

kruh

se je podražil, eh? Kakšen problem!
Kakšen problem, žena, kakšen problem
dotakniti se zraka na tako lep četrtek!
Ogledati si prsi škandala življenja!
Osluškovati v tvojem trebuhu, kako rase sin!
Vse drugo bomo že kako uredili.

Pesmi s sinom

Prvi izgovori besedo poezija

Poznaš čas, ves čas,
med to besedo in tvojim časom?

Poznaš zrak, ves zrak,
med to besedo in tvojim zrakom?

Morje, morda, poznaš, bolečino,
ljubezen, zemljo, smrt,
poznaš,
med to besedo in tvojimi finimi nitmi?

Je prišel do tebe kot neka magija,
morda kot neka starost?

Sem zmočil z blago vodo
tvojo vodo, najčistejšo, mirno?

Sem te ovenčal z živo lučjo?
Sem položil v tvoja usta sladko moko?

Kdo bo lahko kdaj rekel, kaj se zgodi,
ko se poljubita dva otroka?

Vprašanje, kaj je voda

Pozabljenje, pozabljenje,
 Neka dolga čista pot proti pozabljenju.
 Neki mlad spomin pozabljenja.
 Ena sama solza,
 ki gleda in pozabi, kaj sva.
 To, kar je pozabila, kar je pozabila smrt.
 Celo to, kar si ji rekel.
 Kaj bi lahko bilo zdaj, ko je v njej
 tvoje drhtenje.

Smehlja se

Sem se jaz kdaj tako smehljaj?
 Sem bil tak kot ti: iz luči, beline, ki drhti?
 Sem znal narediti jutra, jih zbegati,
 spraviti svet v zadrego?
 Sem bil zbujevalec, kot ti,
 tihe nežnosti? Spretna voda?
 Sem ustavil zrak, velikega učitelja?
 Najbolj gola čistost je v tvojih ustih
 in se sramuje.
 Angeli, angeli.
 Kdo pravi, da jih je videl, nikoli jih ni videl.
 To, kar vidi, je znotraj neke pesmi.

Rečem mu, kako ga imam rad

Hodil boš, hodil boš.

Nebo, zrak z imenom,
sin, ki mu rečem sin, ne da bi vedel,
ne da bi razumel in ne,
kako se je nama zgodila čistost.

Katero skrivnostno vodo damo piti ljubezni?
Katero nedotaknjeno snov
še imamo, katero stvar, kaj
še lahko damo? Ali ljubezen?
Ali drhtenje sreče, o kateri sanjamo?
Ali april, ki je poklanjal svojo skrivnost?

Hodil boš, hodil boš.

Odprl boš oči in gledal nečisti
svet, še čist.

Bolj ko te imam rad:
te ljubim z bolečino.

Izbral, prevedel in opombe o avtorjih napisal Ciril Bergles

Argentinski pesnik **Juan Gelman** je doma iz Buenos Airesa, kjer je zdaj urednik nekega pomembnega tednika. Je eden najbolj znanih pesniških ustvarjalcev iz »generacije 55«. Vse življenje se je močno politično angažiral. Je pesnik izrazite sugestivnosti. V pogovornem slogu razkriva boleča dogajanja svoje velike dežele, ki je desetletja dolgo prenašala nasilje različnih diktatorjev. Pisanje poezije ima za poklic, enak vsakemu drugemu javnemu opravilu. Najbolj je postal priljubljen pri španskoameriških bralcih s knjigami: *Violina in druga vprašanja* (1956), *Igra, v kateri hodimo* (1959), *Posamezni ples* (1961) in *Goveja jeza* (1969).